

процеситѣ, по които тази нечистота може да се утаи, да се премахне, затова съ търпение чака това време.

Сега, азъ говоря за обикновения животъ на всички живи същества, който се влива въ Великото съзнание. Обикновениятъ животъ пъкъ представя сборъ отъ всички мжтни рѣки. Преди да пристѣпя къмъ съществената мисль на тази беседа, ще направя нѣколко бележки върху разликата между съзнателния животъ, или живота на праведния, на добрия човѣкъ и несъзнателния животъ, или живота на грѣшния, на лошия човѣкъ. Животътъ на съзнателния човѣкъ е подобенъ на изворъ, водата на който, отъ единия до другия край на своето пѣтуване, е бистра, чиста, като кристалъ. И десетъ пѣти на день може да се цапа добриятъ човѣкъ, но достатъчно е да се докосне до своя вътрешенъ изворъ, за да се изчисти веднага; достатъчно е да доближи устнитѣ си до водата на своя изворъ, за да уталожить жаждата си; достатъчно е да пие една чаша вода, за да могатъ поритѣ на тѣлото му да се отворятъ, и съ това да облекчи положението си. Животътъ на несъзнателния човѣкъ, отъ единия до другия край, представя мжтна рѣка. Ако рече той да пие отъ водата на тази рѣка, тя нѣма да уталожить жаждата му, нито ще отвори поритѣ му. Какво е положението на такъвъ човѣкъ? Той престава да мисли, да чувствува, да действа и е осъденъ на смъртъ. Въ това отношение, смъртъта представя ограничение на съзнанието. Нѣма по-страшно нѣщо за човѣка отъ това ограничение и отъ невъзможността да се освободи отъ него! Нѣма по-страшно нѣщо за човѣка отъ това, да съгради кжща, която утре ще се събори върху него, ще го затрупа, и следъ това нѣма кой да му помогне. Въ този смисълъ, именно, смъртъта е страшна за човѣка. За грѣшния смъртъта е страшна, защото кжщата му се събаря, преди още той да е излѣзълъ отъ нея. За праведния, обаче, не е така. Той излиза отъ кжщата си преди тя да се е съборила. За нашата кжща, т. е. за нашето тѣло, апостолъ Павелъ казва: „Нашето тѣло е домъ ржкотворенъ, но има домъ нержкотворенъ, въ който трѣбва да живѣемъ.“ Това трѣбва да стане още приживе. Който разбере смисъла на този стихъ, той ще знае, че щастieto на човѣка не е на земята. Нѣма човѣкъ на земята, който може да се нарече щастливъ. Всички хора сж търсили и търсятъ щастieto на земята, но и днесъ не сж го намѣрили. Елементитѣ на щастieto сж на земята, но самото щастие, като